

VI. VELIKONOČNA NEDELJA

*homilijo pripravil p. Janez Novak
zaslužni stiški opat*

1. berilo (Apd 10,25-26.34-35.44-48)

Berilo iz apostolskih del

Ko je Peter hôtel vstopiti, mu je Kornelij prišel naproti in padel pred njim na kolena. Peter mu je vêlel vstati z besedami: »Vstani! Tudi jaz sem samo človek.« Tedaj je Peter spregovóril: »Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo, temveč mu je v vsakem narodu všeč tisti, ki se ga boji in pravično ravna.« Ko je Peter še govóril te besede, je prišel Sveti Duh nad vse, ki so poslušali besedo. Verniki iz obreze, ki so prišli s Petrom, so se čudili, kako da se dar Svetega Duha razliva tudi na pogane; slišali so jih namreč, kako govorijo z darom jezikov in poveljučujejo Boga. Tedaj je Peter spregovóril: »Ti ljudje so prejeli Svetega Duha

tako kakor mi. Ali more kdo braniti, da ne bi bili tudi krščeni z vodo?» In naročil je, naj jih krstijo v imenu Jezusa Kristusa. Nato so ga prosili, naj ostane še nekaj dni med njimi.

Psalm 98

»Gospod je dal spoznati svoje odrešenje.«

Pojte Gospodu novo pesem, ker je storil čudovita dela;
njegova desnica mu je pomagala, njegova sveta roka.
Gospod je dal spoznati svoje odrešenje,
očem narodov je razodel svojo pravičnost.

»Gospod je dal spoznati svoje odrešenje.«

Spomnil se je svoje dobrote in zvestobe do Izraelove hiše,
odrešenje našega Boga so videli vsi konci zemlje.
Vzklikaj Gospodu, vsa zemlja!
Radujte se, vriskajte in prepevajte!

»Gospod je dal spoznati svoje odrešenje.«

2. berilo (1 Jn 4,7-10)

Berilo iz 1. Janezovega pisma

Preljubi, ljubímo se med seboj, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, ki ljubi, iz Boga rojen in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen. Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal na svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem. Ljubezen ni v tem, da bi mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe.

Vrstica pred evangelijem (Jn 14,23)

Aleluja
e me kdo ljubi, se bo držal moje besede, govori Gospod,
moj Oče ga bo ljubil in prišla bova k njemu.
Aleluja

Evangelij (Jn 15,9-17)

Iz svetega evangelija po Janezu

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostaníte v moji ljubezni! Če boste izpolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni. To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno. To je moja zapoved, da se ljúbite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam. Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospodar; vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta. Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvôlil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu. To vam naročam, da se ljúbite med seboj!«

Homilija

Dragi sobratje, spoštovane sestre in bratje.

Velikonočna doba se izteka in v četrtek bomo že slavili Gospodov vnebohod. Božja beseda današnje nedelje pa nam govori predvsem o veliki božji ljubezni. Prvo berilo nam razodene, da je Božja ljubezen širokogrudnejša kot so lahko pričakovali Judje. Bog je odrešenje pripravil za vse ljudi in vse narode in Jezus je umrl in vstal tudi za pogane. Kakšno veselje je nastalo v Cezareji, ko so tudi pogani prejeli darove Sv. Duha, nam poročajo Apostolska dela. Drugo berilo nam kar 9x omenja ljubezen, prav tako 9x omenja ljubezen evangelij in poleg tega še 2x prijateljstvo. Bog je ljubezen, Bog vas ljubi, jaz sem vas ljubil kakor Oče, tudi vi ljubite. Ljubite Boga, ljubite mene, ki me je Bog poslal in ljubite se med seboj. Se pravi, ljubezen na ljubezen. Teoretično nam je povsem jasno. Bog je ljubezen. Ljubiti Boga iz vsega srca, z vso dušo in vsem mišljenjem in svojega bližnjega kakor samega sebe, so se Judje učili že v SZ. Vse to nam je znano. Ko pa je ljubezen treba prenesti v prakso, ko je treba zares ljubiti, se začne zatikati. Hudič se takoj zapodi v našo glavo in nam podtika razne pomisleke: Kaj pravzaprav pomeni ljubiti? Koga in do kakšne

mere smo dolžni ljubiti? Kako naj ljubim tiste, ki so do mene sovražni, kako tiste, ki mi vedno nasprotujejo? itd. itd.

Ljubezen naenkrat postane skrivnostna. Preden si odgovorimo na to; kako, koga in do kakšne mere je treba ljubiti, bi vas, drage sestre in bratje opozoril še na nekaj drugega. Evangelij poleg ljubezni omenja še prijateljstvo, ki je tudi ljubezen na določeni stopnji. Pred kratkim mi je neka gospa pripovedovala zgodbo o svoji teti. Teta je pri 85 letih postala vdova in si je dala namestiti Facebook. Potem je začela objavljati svoje slike, spomine na moža in prijatelje, nazadnje je še širše sorodstvo prosila, če ji odstopijo kakšno sliko za objavo na njenem profilu. Seveda je po vsaki objavi vprašala, kako njena objava izgleda, kaj si o objavi mislijo in predvsem, če so že všečkali njeno objavo. Vedno se je seveda tudi pohvalila, koliko všečkov je že dobila, koliko prijateljev ima na svojem Facebook profilu in kdo so njeni bolj imenitni prijatelji. Nekaj čisto vsakdanjega, bomo rekli. To slišimo vsepovsod: Toliko in toliko prijateljev imam na profilu, še toliko in toliko jih čaka, če jim potrdim prijateljstvo, pa nočem preveč sledilcev; imam tako imenitne prijatelje iz različnih tudi oddaljenih dežel in velikih vplivnih ljudi. itd., itd. Med zanimivimi omembami je še ta: Če je nekdo moj prijatelj, potem lahko vidim in spremljam vse, kar se njemu dogaja na Facebooku, on ali ona pa seveda, kaj se dogaja pri meni in tudi pri mojih prijateljih. Na to sem se spomnil ob današnjih Jezusovih besedah: »vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.« Torej tudi Jezus ima svoj Facebook in na njem brez števila svojih prijateljev. In kar je najpomembnejše; On se vsakemu ponudi za prijatelja in potrpežljivo čaka, kdaj ga bo kdo pripravljen sprejeti in potrditi njegovo prijateljstvo. Pa to še ni vse in tudi ni najpomembnejše. Najpomembnejše pri tem je, da Jezus pred svojimi prijatelji nima nobenih skrivnosti. Nič skritih ali zaprtih predalčkov in podobno. »Vam sem razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.« Preko prijateljstva z Jezusom se namreč povežemo tudi z Bogom Očetom in seveda s Svetim Duhom, ki pa sploh omogoči, da ta povezava deluje. Med nami in Bogom torej ni več skrivnosti. Tudi tista največja skrivnost, ki vznemirja vsakega človeka takoj, ko se začne zavedati samega sebe in se začne spraševati o smislu svojega bivanja. Vprašanja kot so: Ali Bog obstaja? Kakšen je Bog, če obstaja? in kaj hoče Bog od mene? Vse te in še mnoge druge skrivnosti se razodenejo tistim, ki hočejo

postati Jezusovi prijatelji na, recimo, njegovem duhovnem Facebooku. Če sprejmeš njegovo spodbudo in postaneš njegov prijatelj, ti je odprta pot do vseh Božjih skrivnosti. Edini pogoj, da prideš do teh skrivnosti pa je, da se naučiš jezika, ki ga Jezus uporablja. Ta jezik pa je razložen v današnjem evangeliju. »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.«

Sv. Avguštin nam je ob včerajšnjem prazniku posvetitve ljubljanske stolnice tako lepo razložil ta jezik ljubezni. Takole pravi: Za gradnjo svetišča najprej pripravijo kamne in les. Potem gradbeniki in obrtniki obdelujejo, pomirjajo in urejajo gradivo pri stavbah. Če bi se tramovi in kamni ne skladali po določenem redu, če ne bi bili pravilno med seboj povezani in se ne bi, bi lahko rekli, ljubili z dotikanjem, bi nihče ne upal stopiti v hišo. Ko pa vidiš, da se pri stavbi kamen in les lepo vežeta, dobiš občutek varnosti in stopiš vanjo brez strahu, da bi se zrušila. Podobno je pri nas in pri naših medsebojnih odnosih. Jezus nam pravi, vi ste živi kamni božjega svetišča. A tudi mi ne postanemo božje svetišče, dokler nas med seboj ne poveže ljubezen. Pomislimo, bratje in sestre, da se naše božje svetišče še vedno gradi in to pri vsakem od nas in pri vseh po svetu in da smo h gradnji božjega svetišča v nas poklicani prav vsi. Da se bratje in sestre med seboj ljubijo z dotikanjem razumevanja, z dotikanjem odpuščanja, z dotikanjem dobrohotnosti. To vidite, bratje in sestre, je odgovor na vprašanje; koga in do kakšne mere smo dolžni ljubiti? Upam, da smo vsi razumeli. Pojdimo torej in zavestno in vztrajno gradimo božje svetišče v svojem življenju.

Amen!

*Iz govorov sv. Avgušтина, škofa (336. govor, 1.6)
Graditev in posvetitev božjega hrama v nas*

*Sv. Avguštin (354-430), konvertit, škof v Hiponu v Severni Afriki,
genij krščanske misli, eden štirih velikih zahodnih cerkvenih očetov*

Danes smo se zbrali, da obhajamo spomin posvetitve te hiše molitve. Ta zgradba je naše svetišče, kraj molitve. Toda tudi mi sami smo božji hram. Gradimo se dan za dnem in ob koncu sveta bomo slovesno posvečeni. Gradnja hiše je težka in zahteva naporov, posvetitev pa prinaša veselje.

Podobno kot z gradnjo cerkve se dogaja, ko se zbirajo verni in gradijo sebe v Kristusa. Z vero postanejo gradivo, kakor so gradivo stavbe drevesa iz gozda in kamni iz pečin. Potem jih poučevanje in krst versko oblikujeta, kakor gradbeniki in obrtniki obdelujejo, pomerjajo in urejajo gradivo pri stavbah.

Vendar še ne postanemo božji hram, dokler nas ne poveže ljubezen. Če bi se tramovi in kamni ne skladali po določenem redu, če ne bi bili pravilno povezani in se ne bi, bi rekli, ljubili z dotikanjem, bi nihče ne upal stopiti v hišo. Ko vidiš, da se pri stavbi kamen in les lepo vežeta, dobiš občutek varnosti in stopiš vanjo brez strahu, da bi se zrušila.

Ko je Kristus želel vstopiti in prebivati v nas, je kakor gradbenik dejal: Novo zapoved vam dajem, da se ljubite med seboj. Zapoved, pravi, vam dajem. Prej ste bili starinski, niste mi gradili hiše, čemeli ste v lastni podrtiji. Ljubite se torej med seboj, da se izkopljete iz vaših starikavih razvalin.

V svoji ljubezni pomislite, da se hram še vedno gradi po vsem svetu, kakor je bilo napovedano in obljubljeno. Po vrnitvi iz izgnanstva je ob zidavi templja ljudstvo prepevalo psalm: Pojte Gospodu novo pesem, pojte Gospodu, vse dežele. Kar je tedaj imenoval nova pesem, to Gospod sedaj imenuje nova zapoved. V čem je nova pesem, če ne nova ljubezen? Kdor ljubi, prepeva, in njegov glas je žar svete ljubezni.

Kar tukaj vidimo narejeno na stenah, storimo duhovno v dušah. In kar je tu zgrajeno s kamnom in lesom, storimo v sebi s pomočjo božje milosti.

Predvsem se zahvalimo Gospodu, našemu Bogu! Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od njega. Z veselim srcem slavimo njegovo dobroto, ki je vzbudil srca svojih vernih za zidanje te hiše molitve, krepil ljubezen zanj in dajal pomoč. Navdihnil je hotenje v tistih, ki še niso imeli volje za delo in pomagal dobri volji pri delu, da ga je izvršila. Bog namreč, ki iz blagohotnosti v vas dela, da hočete in delate, je vse to začel in dokončal.